

OBEĆAJ MI

HARLAN KOBEN

Prevela
Ivana Jordović

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben
PROMISE ME

Copyright © 2006 by Harlan Coben

All rights reserved.

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Šarlotu, Bena, Vila i Iv.
S vama su pune ruke posla, ali uvek ćete biti moj svet.*

PRVO POGLAVLJE

Nestala devojka – neprekidno su izveštavali o tome u vestima, uvek prikazujući taj tako običan školski portret nestale tinejdžerke; znate, onaj s kovitlacom duginih boja u pozadini, na kojem je devojčina kosa i suviše ravna, osmeh previše stidljiv, a potom je sledio brz prelaz na zabrinute roditelje okružene mikrofonima na travnjaku ispred kuće; mama sva uplakana, tata drhtavim usnama čita izjavu – ta devojka, ta *nestala* devojka, upravo je prošla pored Edne Skajler.

Edna se zaledila.

Stenli, njen suprug, napravio je još dva koraka pre nego što je primetio da supruga više nije pored njega. Osvrnuo se. „Edna?“

Stajali su blizu ugla Dvadeset prve ulice i Osme avenije u Njujorku. Automobila nije bilo mnogo ovog subotnjeg jutra. Pešaka je bilo puno. Nestala devojka je išla prema centru grada.

Stenli je teško uzdahnuo. „Šta je sad?“

„Pst!“

Morala je da razmisli. Devojin školski portret, onaj s kovitlacom duginih boja u pozadini... Edna je sklopila oči. Morala je da prizove tu sliku u glavi. Da uporedi i otkrije razlike.

Na fotografiji, nestala devojka je imala dugačku, mišjesmeđu kosu. Žena koja je upravo prošla – žena, ne devojka, jer je ova koja je upravo prošla delovala starije, ali je možda i slika bila stara – bila je crvenokosa, s kraćom, talasastom frizurom. Devojka na fotografiji nije nosila naočari. Ona koja je išla na sever, prema Osmoj aveniji, imala je moderne s tamnim, četvrtastim ramom. I odeća i šminka bile su – u nedostatku bolje reči – *odraslije*.

Proučavanje lica za Ednu je bilo više od hobija. Imala je šezdeset tri godine i bila jedna od retkih žena lekara njenog doba, specijalista na polju genetike. Lica su bila njen život. Jedan deo njenog mozga uvek je radio, čak i kada je bila daleko od ordinacije. Nije mogla da se obuzda – dr Edna Skajler je proučavala lica. Njeni prijatelji i porodica bili su naviknuti na njen prodoran pogled, ali je neznancima i novim poznanicima bio uznemiravajući.

I upravo je to Edna radila. Šetajući ulicom. Zanimarivala je, kao što je često činila, prizore i zvuke. Bila je izgubljena u svom ličnom blaženstvu proučavanja lica prolaznika. Primećivala je strukturu obraza i vilične kosti, razmak između očiju i visinu ušiju, linije vilice i obim glave. I upravo zato je, uprkos novoj boji kose i frizuri, uprkos modernim naočarima, i šminki i odeći odrasle osobe, Edna prepoznala nestalu devojku.

„Išla je s muškarcem.“

„Šta?“

Edna nije shvatila da je to rekla naglas.

„Devojka.“

Stenli se namršti. „Edna, o čemu pričaš?“

Ta slika. Taj tako obični školski portret. Videli ste ga milion puta. Viđate ga u godišnjacima i osećanja se uzburkaju. U mag-novenju vidite njenu prošlost, vidite njenu budućnost. Osetite radost mladosti, osetite bol odrastanja. Tu vidite njene mogućnosti. Osetite čežnju. Vidite kako godine jure pored nje, možda koledž, brak, decu, sve to.

Ali kada se ta ista fotografija pojavi u večernjim vestima, srce vam se stegne od užasa. Gledate to lice, taj nagoveštaj osmeha, tu opuštenu kosu i spuštenu ramena, i um vam ode na mračna mesta, tamo gde ne treba.

Koliko se Kejti – tako se zvala, Kejti – koliko se vodila kao nestala?

Edna je pokušala da se seti. Verovatno mesec dana. Možda šest nedelja. Priča se pojavila samo u lokalnim vestima i to nakratko. Bilo je onih koji su verovali da je pobegla od kuće. Kejti Ročester je napunila osamnaest godina nekoliko dana pre svog nestanka – stoga se smatrala odraslom i samim tim nije imala toliki prioritet. Navodno, bilo je problema u kući, naročito sa strogim ocem, uprkos njegovim uzdrhtalim usnama.

Možda se Edna prevarila. Možda to nije bila ona.

Postojao je samo jedan način da otkrije.

„Požuri“, reče Edna Stenliju.

„Šta? Kuda idemo?“

Nije bilo vremena za odgovor. Devojka je do sada verovatno odmakla za čitav blok. Stenli će je pratiti. Stenli Rikenbek, ginekolog akušer, bio je Ednin drugi muž. Prvi je bio vetropir, osoba veća od života, previše lep i previše strastven i, naravno, pravi skot. To verovatno nije bilo pošteno, ali kakve to ima veze? Zamisao da se oženi doktorkom – bilo je to pre četrdeset godina – bila je zabavna novina za muža broj jedan. Stvarnost mu, međutim, nije odgovarala. Mislio je da će Edna prevazići fazu doktorke kada budu dobili decu. Ali Edna nije – zapravo, bilo je upravo suprotno. Istina, koja nije promakla njenoj deci, bila je da je Edna više volela medicinu nego materinstvo.

Nastavila je žurnim korakom. Pločnici su bili zakrčeni. Prešla je na kolovoz ostajući blizu ivičnjaka i ubrzala. Stenli se trudio da je prati. „Edna?“

„Samo ostani uz mene.“

Sustigao ju je. „Šta se dešava?“

Edna je pogledom tražila crvenu kosu.

Tamo. Ispred njih, levo.

Morala je bolje da pogleda. Edna se sada dala u pun trk. Lepo obučena žena šezdesetih godina koja trči ulicom, bio bi to neobičan prizor na većini mesta, ali ovo je bio Menhetn. Jedva da se ko osvrnuo.

Napravila je krug i našla se ispred žene trudeći se da ne bude previše upadljiva, saginjala se iza viših ljudi, a kada je bila na pravom mestu, Edna se okrenula. Moguća Kejti dolazila joj je u susret. Pogledi su im se susreli u deliću sekunde i Edna je znala.

To je bila ona.

Kejti Ročester je bila s crnomanjastim muškarcem, verovatno u ranim tridesetim. Držali su se za ruke. Nije delovala previše uznemireno. Zapravo, izgledala je, barem do trenutka kada su im se pogledi sreli, prilično zadovoljno. Naravno, to ne mora ništa da znači. Elizabet Smart, devojka koja je bila oteta u Juti, izlazila je sa svojim otmičarem i nikada nije ni pokušala da zatraži pomoć. Možda se i ovde dešavalo nešto slično.

Edna nije nasedala na to.

Crvenokosa moguća Kejti šapnula je nešto crnomanjastom muškarcu. Ubrzali su. Edna ih je videla kako skreću desno i spuštaju se stepenicama do metroa. Na znaku je pisalo C i E vozovi. Stenli je sustigao Ednu. Zaustio je da nešto kaže, ali je video izraz na njenom licu i začutao.

„Hajde“, rekla je.

Požurili su dalje i spustili se niz stepenice. Nestala žena i crnomanjasti muškarac već su prošli kroz rampu. Edna krenu prema njoj.

„Prokletstvo.“

„Šta je?“

„Nemam kartu za metro.“

„Imam ja“, reče Stenli.

„Daj mi je. Požuri.“

Stenli izvuče kartu iz novčanika i pruži joj. Provušla ju je, prošla kroz rampu i pružila mu je. Nije sačekala. Sišli su niz stepenice s desne strane. Krenula je onuda. Čula je huk dolazećeg voza i ubrzala korak.

Kočnice su škripale dok se voz zaustavljao. Vrata vagona su se otvorila. Edni je srce divlje tuklo u grudima. Gledala je levo-desno tražeći crvenu kosu.

Ništa.

Gde je ta devojka?

„Edna?“ Bio je to Stenli. Sustigao ju je.

Edna ništa ne reče. Stajala je na peronu, ali nije bilo ni traga od Kejti Ročester. A čak i da jeste, šta onda? Šta bi Edna sada trebalo da uradi? Da li da uskoči u voz i prati ih? Dokle? I šta onda? Da pronade stan ili kuću i onda pozove policiju...?

Neko ju je potapšao po ramenu.

Edna se okrenula. Bila je to nestala devojka.

Dugo posle toga Edna se pitala šta je videla na devojčinom licu. Da li je njen izraz bio molećiv? Očajan? Smiren? Čak radostan? Odlučan? Sve to.

Na trenutak su samo stajale i gledale se. Užurbana masa, nerazumljivo krčanje sa zvučnika, zvuk voza – sve je nestalo i ostale su samo njih dve.

„Molim vas“, prošapta nestala devojka. „Ne smete nikome da kažete da ste me videli.“

Zatim je devojka ušla u voz. Ednu je prožela jeza. Vrata su se zatvorila. Edna je želela da uradi nešto, da uradi bilo šta, ali nije mogla da se pomeri. Pogled joj je ostao prikovan za devojku.

„Molim vas“, oblikovala su devojčina usta kroz staklo.

A onda je voz nestao u tami.